

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

Тринадцята Неділя після
П'ятидесятниці (+ Перенесення Мощей
Святого Апостола Варфоломія)

Thirteenth Sunday after Pentecost (+The
Translation of the Relics of the Holy
Apostle Bartholomew)

Treizième dimanche après la Pentecôte
(+ La Translation des Reliques de
l'Apôtre Saint-Barthélemy)

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
ikutash@gmail.com

«ХАЙ З ЛЮБОВ'Ю ВСЕ РОБИТЬСЯ В ВАС!»

**«Отож, як прибуде той Пан виноградника, що зробить Він тим винарям?»
(Матвія 21:40)**

**Тринадцята Неділя після П'ятидесятниці (+ Перенесення Мощей Святого
Апостола Варфоломія)**

Богослужбове коло нерухомих Свят добігає кінця з приходом т. зв. Індикта 14-го вересня (це ж 1-го вересня за Юліанським календарем). Таким чином, ми знову – на порозі нового року тобто нового Церковного року. Кожен такий поріг дає нам можливість - з якої ми повинні скористатися - переглянути своє дотеперішнє життя, і той напрямок, в який воно прямує в світлі критично важливої настанови, яку чуємо від Апостола Павла в сьогоднішньому Апостолі (I Коринтян 16:13-24): «Хай з любов'ю все робиться в вас».

Та сьогодні, 7-го вересня 2014 року, (тобто 25-го серпня за Юліанським календарем), Церква подає нам ще один приклад людини, яка керувала своїм

життям відповідно до тієї заповіді, бо ж за Церковним календарем нерухомих Свят, ми святкуємо Свято Перенесення Святих Мощей одного з Дванадцяти Апостолів Христових, Св. Варфоломія (також відомий під іменем «Нафанаїл», що означає «дар Божий»).

Пам'ять про цього Апостола, Покровителя Вселенського Патріарха, Варфоломія I, відзначається разом з Апостолом Варнавою 11-го червня [це – 24-го червня на громадянському (тобто Григоріанському, або «новому») календарі], в день відомий в Квебеку як «Ля Фет Сен-Жан» (Різдво Св. Івана Предтечі). Св. Варфоломій був супутником Апостола Пилипа, разом з яким він був розп'ятий у Ієраполісі, древньому місті, побудованого на вершині знаменитих гарячих джерел Памуккале (сьогодні на південному заході Туреччини). За їх молитвам вони привели до смерті величезного змія, якому жителі поклонялися, а також до повернення зору Стахію, що був сліпим впродовж 40 років.

Розп'яття це (Варфоломія ж розп'яли вниз головою) був актом непокори і помсти з боку тих, хто терпіти не міг виклик їхній релігії і традиціям цими іноземцями, які проповідували невидимого всемогутнього Творця, Який бажає - і проявляє, особливо через Своїх вибранців - справедливості, любові і співчуття. Справедливість, у тому що це - марно і неправильно поклонятися твориву замість Творцеві. Любов і співчуття у тому, що правдива Божа воля для Його творіння є така, щоб у кожного був зір - фізичний а, особливо, духовний. Зараз Стахій міг бачити фізично вперше за 40 років!

Підчас страждання на Хрестах Святих Пилипа і Варфоломія, як страждав, для них і для нас усіх, Господь слави, Ісус, стався землетрус! Це призвело розпинателів покаятися і зняти Апостолів з їхніх Хрестів. Пилип уже був мертвий, але Варфоломій вижив - іти й проповідувати в Індії, а потім і в Вірменії, де його Молитви відновили психічне здоров'я дочки короля. А все ж таки, його мучеництво були лише відложено бо ж заздрісний брат короля наказав його заарештовати, здерти з нього шкіру живцем і його розп'яти. Знаменита картина Мікеланджело, «Страшний суд», зображує Св. Варфоломія з ножем і зі знятою з нього шкірою. Це - згідне з іконографією Церкви, яка проголошує, що Мученики не бувають просто жертвами несправедливості, але добровільно віддають своє життя в любові, наслідуючи свого Господа, Який сказав: «Ніхто в Мене його (Моє життя) не бере, але Я Сам від Себе кладу його»(Івана 10:18).

Це сталося в 71-му році Божому біля Каспійського моря в м. Дербенті, яке в той час було частиною Вірменії, а сьогодні це місто в автономній республіці Дагестан в Російській Федерації. У 6-му столітті, тіло Варфоломія, яке з любов'ю було поховане місцевими послідовниками Христа, був доставлене в недавно побудоване місто Анастасіополь, а потім його перенесли до берегів Чорного моря Християни, що втікали від перських загарбників, та ті таки догнали їх і вкинули скриню з Мощами в море. *Житіє* каже, що вона чудом перепливла до вулканічного острова Ліпарі, де Єпископ Агафон побожно витягнув її разом зі своїм Духовенством і приніс Мощі Св. Варфоломія в Храм. *Саме цю чудесну подію ми й*

святкуємо сьогодні. Святі Моці були пізніше перенесені в м. Беневенто недалеко від Неаполя, а потім у Рим.

Ім'я Варфоломія пов'язане з трагічним моментом у світовій історії. Саме в його Свято, яке відзначається 24-го серпня у Західній Церкві (співпадає з днем коли знову оголосила свою незалежність України, яка має Чорне море, як свій південний кордон), в 1572-му році, деякі католицькі жителі Парижа в Франції, ініціювали розправу з около 3000-ма французькими протестантами-кальвіністами, яких називали «гугеноти». Мотивація для цього злочину була політична, але стала вона тим більш трагічною, в тому, що Папа Григорій XIII (він же той Папа, який виправив астрономічну помилку в Юліанському календарі, так що наступний «новий» календар названий на його честь), замість того, щоб денонсувати різанину як порушення заповіді Христа і Його Апостолів робити все з любов'ю, насправді *високо оцінив* його видавши спеціальний папський медаль і проголосивши 11-го вересня 1572-го р., днем святкування, як різанини, про яку він сказав, що вона була Богом призначена, так і поразки Османського флоту в Лепанто (по-грецьки - Нафпактос) у західній Греції. Недавно, той день, став пов'язаний зі ще іншою трагедією, а саме з терористичним нападам на США в 2001-му році – це ще один трагічний суміш політики з духовною оманю (яка відома в навчанні Східної Церкви під іменем «прелесть» або, по грецьки, «плані»).

Однак наступник Папи Григорія, Іван Павло II, в кінці Всесвітнього дня молоді відзначеного в Парижі, 23-го серпня 1997-го року, напередодні Дня Св. Варфоломія, як відзначають у Західній Церкві, здобув успіх там, де недописав Григорій. Він виправив жахливу пастирську помилку свого попередника, заявивши: «Напередодні 24-го серпня ми не можемо забути сумну подію різанини в День Св. Варфоломія... Християни робили речі, які засуджує Євангелія. Я переконаний, що тільки прощення, пропонуване й прийняте, призводить поступово до плідного діалогу, який, у свою чергу забезпечить повністю Християнське примирення ... Приналежність до різних релігійних традицій не повинна ставати, сьогодні, джерелом опозиції і напруженості. Навпаки, наша спільна любов до Христа *заставляє* (підкреслено мною) нас шукати невпинно шлях до повної єдності (ним і шлях любові - іюк)».

Усі послідовники Христа, а між ними й великий Апостол Варфоломій, безсумнівно відповіли б на цей заклик, в любові, з сердечним «Амінь», ми сподіваємося, супроводжений Молитвами й сльозами покаєння. Та й будемо пам'ятати ще один аспект любові, який яскраво накреслений у Христовій Притчі, яку ми читаємо в сьогоднішньому Євангелії (Матвія 21:33-42). Що ж діє Любов, коли її віддають і зневажають? Ми чуємо розповідь Ісуса про Виноградник і його Господаря, Самого Бога, Який був послав Своїх Пророків (і Апостолів і Святих), а, на чолі їх усіх, Свого власного Сина, до управляючих (наш Господь каже «винарів») Виноградником (тобто світом а, особливо, Церквою) бажаючи отримати того, що Йому й належить віддати: діля любові і милосердя. Ці ж управляючі (всі ми, що живемо в світі, а, особливо, що є частиною Його Церкви) ображували, зловживали а навіть і повбивали їх. На завершення Своїй Притчі, Ісус спитав Своїх слухачів: «Отож, як

прибуде той Пан виноградника, що зробить Він тим винарям?» Питання спрямоване також до всіх нас. Слухачі Ісуса відповіли, як, відповіли б нормально, більшість людей: «Злочинців погубить жорстоко, Виноградника ж віддасть іншим винарям, що будуть плоди віддавати Йому своєчасно». Ах, брати і сестри, але це не так наш люблячий Бог бажає робити! Страждаючи на Хресті, як пізніше і Його Апостоли Варфоломій та Пилип, Ісус молився: «Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони!» (Луки 23:34). Страждання нашого Господа (а також страждання Його Апостолів - і всіх Його послідовників) – спасаюче ж, надихаючи покаяння і любов. А для того, щоб воно передало своє благословення для мене, і для всіх нас, я/ми повинен/повинні прийняти його і відобразити його власними ділами й словами. На останку, нас будуть судити нашими власними словами: буде любляче прощення, звичайно, бо ж це так чинить Любов - але ми можемо таки відчути його, якщо ми не старалися на протязі свого життя отримувати й відображувати його, як виключення і біль (неможливо примушувати нікого давати чи отримувати любов - сам Рай сприймався б, як пекло тими, хто послідовно і наполегливо відкидають його, або, вірніше, відкидають Того, Чия присутність робить Рай тією вічною радістю і Святом, чим по суті він і є). (іюк 09-07-2014)

“LET ALL THAT YOU DO BE DONE WITH LOVE”

“Therefore, when the Owner of the Vineyard comes, what will He do to those vinedressers?” (Matthew 21:40)

**Thirteenth Sunday after Pentecost
(+The Translation of the Relics of the Holy Apostle Bartholomew)**

The liturgical cycle of immobile Feast days is drawing to an end with the arrival of the Indiction on September 14 (which is September 1 on the Julian calendar). We are thus near the threshold of a New Year – the new Church year. Every such threshold gives us the opportunity – of which we ought to avail ourselves – to consider our life hitherto, and the direction in which it has been taking, in light of the critically important message we hear from the Apostle Paul in today’s Epistle (I Corinthians 16:13-24): “Let all that you do be done with love”.

«QUE TOUT CE QUE VOUS FAITES SE FASSE AVEC CHARITÉ!»

«Maintenant, lorsque le Maître de la Vigne viendra, que fera-t-Il à ces vigneron?» (Matthieu 21:40)

**Treizième dimanche après la Pentecôte
(+ La Translation des Reliques de l'Apôtre Saint-Barthélemy)**

Le cycle liturgique de jours de fête immobiles approche à sa fin avec l'arrivée de l'Indiction le 14 septembre (qui est le 1 septembre sur le calendrier julien). Nous sommes donc près du seuil d'une nouvelle année - la nouvelle année de l'Église. Chaque tel seuil nous donne l'occasion - dont nous devons nous servir - de considérer notre vie jusque-là, et la direction dans laquelle elle a pris, à la lumière du message d'une importance cruciale que nous entendons de l'Apôtre Paul dans l'Épître d'aujourd'hui (I Corinthiens 16:13-24): «Que tout ce que vous faites se fasse avec charité».

And today, on September 7, 2014, (which is August 25 on the Julian Calendar), the Church gives us another example of one who guided his life according to that commandment, for according to that Church calendar of immobile Feasts, we are celebrating the Feast of the Translation of the holy Relics of one of Christ's Twelve Apostles, St. Bartholomew (also known by the name "Nathaniel", which means "gift of God").

The memory of this Apostle, the patron Saint of the Ecumenical Patriarch, Bartholomew I, is celebrated together with that of the Apostle Barnabas on June 11 [which is June 24 on the civic (i. e. the Gregorian, or "new") calendar], a day renowned in Quebec as La Fête Saint-Jean, the Nativity of St. John the Baptist. St. Bartholomew was a companion of the Apostle Philip, together with whom he was crucified in Hierapolis, the ancient city built on top of the famous Pamukkale hot springs (today southwestern Turkey). By their prayers they had brought about the death of a huge serpent which the inhabitants had worshipped, as well as restoring the sight of Stachius, a man who had been blind for 40 years.

This crucifixion (Bartholomew was crucified upside down) was an act of defiance and retaliation by those who detested this challenge to their religion and their traditions by these foreigners, who preached an invisible Almighty Creator, Who required – and manifested, especially through His chosen ones – justice, love and compassion. Justice, because it was useless and wrong to worship a creature in place of the Creator. Love and compassion, because

Et aujourd'hui, le 7 septembre 2014, (qui est de 25 août sur le calendrier julien), l'Eglise nous donne un autre exemple de celui qui a guidé sa vie selon ce commandement, car, selon ce calendrier de l'Église de Fêtes immobiles, nous célébrons la Fête de la Translation des Reliques Saintes de l'un des douze Apôtres du Christ, Saint-Barthélemy (également connu sous le nom de «Nathaniel», ce qui signifie «don de Dieu»).

La mémoire de cet Apôtre, Saint patron du Patriarche œcuménique Bartholomée Ier, est célébrée conjointement avec celle de l'apôtre Barnabé le 11 juin [qui est de 24 juin sur le calendrier civique (le calendrier grégorien, ou «nouvelle»)], une journée de renommée au Québec comme la Fête Saint-Jean (la Nativité de Saint Jean-Baptiste). Saint-Barthélemy était un compagnon de l'Apôtre Philippe, avec qui il a été crucifié à Hiéropolis, l'ancienne ville construite au-dessus des célèbres sources chaudes de Pamukkale (aujourd'hui le sud-ouest Turquie). Par leurs Prières, ils avaient provoqué la mort d'un énorme serpent dont les habitants avaient adoré, ainsi que la restauration de la vue de Stachius, un homme qui avait été aveugle pendant 40 ans.

Cette crucifixion (Barthélemy a été crucifié la tête en bas) était un acte de défiance et de représailles par ceux qui détestait ce défi à leur religion et leurs traditions par ces étrangers, qui prêchaient un Créateur Tout-Puissant invisible, Qui demandait - et manifestait, en particulier à travers Ses élus - la justice, l'amour et la compassion. Justice, parce que c'était inutile et mal à adorer une créature à la place du Créateur. L'amour et la compassion, parce que la vraie volonté de Dieu pour Sa

God's true will for His creation is that everyone should see, physically and, especially, spiritually. Stachius could now see physically for the first time in 40 years.

As Saints Philip and Bartholomew suffered upon their crosses, as did, for them and for us all, the Lord of Glory, Jesus, there was an earthquake! This led the crucifiers to repent and take the Apostles down from their crosses. Philip had already died, but Bartholomew survived to go and preach in India and then Armenia, where his prayers restored sanity to the king's daughter. However, his martyrdom had merely been postponed for the king's envious brother now had him arrested, skinned alive and crucified. Michelangelo's famous painting, The Last Judgement, depicts St. Bartholomew holding a knife and his flayed skin. This is in keeping with the iconography of the Church which proclaims that the Martyrs were not simply victims of injustice, but offered up their lives willingly in love, imitating their Lord Who said: "No one takes my life from Me. I give My life of My own free will" (John 10:18).

This happened in 71 A.D. by the Caspian Sea in Derbent, which at the time was a part of Armenia and today is a city in the autonomous republic of Dagestan in the Russian Federation. In the 6th century, St. Bartholomew's body, which had been lovingly interred by local followers of Christ, was taken to the newly-built city of Anastasiopolis and then to the shores of the Black Sea by Christians fleeing Persian invaders, who nonetheless caught up with them and threw the chest containing the Relics into the sea. The *Vita* says that it then floated miraculously

création, c'est que tout le monde devrait voir, physiquement et, surtout, spirituellement. Stachius pourrait maintenant voir physiquement pour la première fois en 40 ans.

Pendant les souffrances des Saints Philippe et Barthélemy sur leurs Croix, de même que, pour eux et pour nous tous, le Seigneur de gloire, Jésus, a souffert, il y avait un tremblement de terre! Cela a conduit les bourreaux de se repentir et d'enlever les Apôtres de leurs Croix. Philippe était déjà mort, mais Barthélemy a survécu à aller prêcher en Inde, puis l'Arménie, où ses Prières ont restaurés la santé mentale de la fille du roi. Cependant, son martyre avait tout simplement été reportée car le frère jaloux du roi maintenant l'avait arrêté, écorché vif et crucifié. Le célèbre tableau de Michel-Ange, «Le Jugement dernier», représente Saint-Barthélemy tenant un couteau et sa peau écorchée. Ceci est en accord avec l'iconographie de l'Eglise qui proclame que les Martyrs ne sont pas simplement victimes de l'injustice, mais qu'ils ont offert leur vie volontairement dans l'amour, en imitant leur Seigneur Qui a dit: «Personne ne Me l'ôte (Ma vie) mais Je la donne Moi-même» (Jean 10:18).

Ce qui s'est passé en 71 avant Jésus-Christ près de la mer Caspienne à Derbent, qui était à l'époque une partie de l'Arménie et est aujourd'hui une ville dans la république autonome du Daghestan dans la Fédération de Russie. Au 6ème siècle, le corps de Saint-Barthélemy, qui avait été soigneusement enterré par les adeptes locaux du Christ, a été prise à la ville nouvellement construite de Anastasiopolis, puis aux rives de la mer Noire par les Chrétiens fuyant les envahisseurs perses, qui les ont

to the volcanic island of Lipari, where Bishop Agathon piously retrieved it together with his Clergy and brought St. Bartholomew's Relics into the Church. It is *this* miraculous event that we celebrate today. The holy Relics were later transferred to Benevento near Naples and then to Rome.

St. Bartholomew's name is linked with a tragic chapter of world history. His Feast day, celebrated on August 24 by the Western Church (coincidentally the day of the newly-declared independence of Ukraine, which has the Black Sea as its southern border), was the day when, in 1572, some Roman Catholic inhabitants of Paris, France, initiated the massacre of some 3000 French Calvinist Protestants called Huguenots. The motivation for this atrocity was political but it was rendered all the more tragic in that Pope Gregory XIII (the very same Pope who corrected the astronomical error in the Julian Calendar, so that the ensuing "new" calendar is named after him), instead of denouncing the massacre as violating the commandment of Christ and His Apostles to do all things in love, actually *commended* it by issuing a special papal medal and proclaiming September 11, 1572, a day of celebration of *both* the massacre, which he said was divinely ordained, and the defeat of the Ottoman fleet at Lepanto (Nafpaktos in Greek) off Western Greece. Recently, that day, too, came to be linked with tragedy, because of the terrorist attacks on the United States in 2001 - another tragic mixture of politics with spiritual delusion (which is known as "prelest" or "plane" in the teaching of the Eastern Church).

néanmoins rattrapés et jetaient le coffre contenant les Reliques dans la mer. La *Vita* dit qu'il a alors flotté miraculeusement à l'île volcanique de Lipari, où l'Évêque Agathon l'a pieusement récupéré avec son Clergé et a apporté des Reliques de Saint-Barthélemy dans l'Église. C'est cet événement miraculeux que nous célébrons aujourd'hui. Les Saintes Reliques ont ensuite été transférés à Benevento, près de Naples, puis à Rome.

Le nom de Saint-Barthélemy est lié à un chapitre tragique de l'histoire du monde. Sa fête, célébrée le 24 août par l'Église d'Occident (qui est, par coïncidence, le jour de l'indépendance nouvellement déclarée de l'Ukraine, qui a la mer Noire comme sa frontière sud), a été le jour où, en 1572, certains habitants catholiques de Paris, en France, ont lancé le massacre de quelque 3000 calvinistes protestants français appelé Huguenots. La motivation de cette atrocité était politique, mais elle a été rendue d'autant plus tragique quand le Pape Grégoire XIII (le même Pape qui a corrigé l'erreur astronomique dans le calendrier julien, de sorte que le «nouveau» calendrier qui suit est nommé d'après lui), à la place de dénoncer le massacre comme une violation du commandement de Christ et Ses Apôtres de faire toutes les choses avec charité, en fait *l'a félicité* par l'émission d'une médaille papale spéciale et la proclamation du 11 septembre 1572, un jour de fête à la fois du massacre, qui selon lui, était divinement ordonné, et la défaite de la flotte ottomane à Lépante (Nafpaktos en grec) au large de la Grèce occidentale. Récemment, ce jour-là, aussi, est venu à être lié à la tragédie, en raison des attaques terroristes contre les Etats-Unis en 2001 - un autre mélange tragique de la politique avec l'illusion spirituelle (qui est

However, Pope Gregory's successor, John Paul II, at the close of World Youth Day celebrated in Paris, on August 23, 1997, on the eve of St. Bartholomew's Day as celebrated by the Western Church, succeeded where Gregory had failed. He corrected the ghastly pastoral error of his predecessor, declaring: "On the eve of August 24, we cannot forget the sad massacre of St. Bartholomew's Day... Christians did things which the Gospel condemns. I am convinced that only forgiveness, offered and received, leads little by little to a fruitful dialogue, which will in turn ensure a fully Christian reconciliation... Belonging to different religious traditions must not constitute, today, a source of opposition and tension. On the contrary, our common love for Christ *impels* (my emphasis) us to seek tirelessly the path of full unity (which is the path of love – igk)."

All followers of Christ, including the great Apostle Bartholomew, will undoubtedly respond, in love, with a heartfelt "Amen", hopefully accompanied by prayers and tears of repentance. And we shall remember another aspect of love, which is dramatically illustrated in Christ's Parable which we read in today's Gospel (Matthew 21:33-42). What does Love do when it is rejected and scorned? We hear Jesus' story of the Vineyard and its Master, God Himself, Who has been sending His Prophets (and Apostles and Saints), and, at the head of them all, His own Son, to the stewards (our Lord says "vinedressers") of the Vineyard (which is the world and, especially, the Church) seeking that which is due Him: deeds of love and compassion. Those stewards (all of us who live in the world, and, especially, who are part of His Church) despitely used and even killed them.

connu comme «prelest» ou «plane», en grec, dans l'enseignement de l'Église d'Orient).

Toutefois, le successeur du pape Grégoire, Jean-Paul II, à l'issue de la Journée Mondiale de la Jeunesse célébrée à Paris, le 23 août 1997, à la veille de la Saint-Barthélemy comme célébrée par l'Église d'Occident, a réussi là où Grégoire avait échoué. Il a corrigé l'erreur pastorale horrible de son prédécesseur, en déclarant: «À la veille du 24 août, nous ne pouvons pas oublier le triste massacre de la Saint-Barthélemy ... Chrétiens ont fait des choses qui condamne l'Évangile. Je suis convaincu que seul le pardon offert et reçu, conduit peu à peu à un dialogue fructueux, qui permettra d'assurer une réconciliation pleinement chrétienne ... Appartenances à différentes traditions religieuses ne doivent pas constituer, aujourd'hui, une source de l'opposition et de la tension. Au contraire, notre amour commun pour le Christ nous *pousse* (mon accentuation) nous chercher sans relâche le chemin de la pleine unité (ce qui est le chemin de la charité - igk)».

Tous les disciples du Christ, y compris le grand Apôtre Barthélemy, répondront sans aucun doute, dans la charité, par un sincère «Amen», nous l'espérons, accompagnées par des Prières et des larmes de pénitence. Et nous nous souviendrons d'un autre aspect de l'amour, qui est illustré de façon spectaculaire dans la Parole du Christ que nous lisons dans l'Évangile d'aujourd'hui (Matthieu 21:33-42). Qu'est-ce que l'Amour fait quand il est rejeté et méprisé? Nous entendons l'histoire de Jésus de la Vignoble et son Maître, Dieu Lui-même, Qui a envoyé Ses prophètes

At the conclusion of His parable, Jesus asked His listeners: "Therefore, when the Owner of the vineyard comes, what will He do to those vinedressers?" The question is directed, as well, to all of us. Jesus' listeners responded, as would, normally, most people: "He will destroy those wicked men miserably, and lease His vineyard to other vinedressers who will render to him the fruits in their seasons." Ah, brothers and sisters, but that is not what our loving God *desires* to do. Suffering upon the Cross, as later did His Apostles, Bartholomew and Philip, Jesus prayed: "Father, forgive them; for they know not what they do" (Luke 23:34). Our Lord's suffering (as well as the suffering of His Apostles – and of all His followers) was redemptive, inspiring repentance and love. And in order for it to convey its blessing to me, and to us all, I/we must *receive* it and *reflect* it by our own deeds and words. In the end, we shall be judged by our own words: loving forgiveness, indeed, for that is the way of Love – but we *may* rather experience it, if we have not been *seeking to receive and reflect it throughout our lives*, as exclusion and pain (for we *cannot be coerced to give or receive love* – Paradise itself would be experienced as hell to those who consistently and persistently reject it, or rather the One, Whose presence makes Paradise the eternal joy and festival that it truly is). (igk 09-07-2014)

(et les Apôtres et les Saints), et, à la tête de tous, Son propre Fils, aux intendants (notre Seigneur dit «vignerons») de la Vignoble (qui est le monde et, en particulier, l'Église) rechercher ce qui Lui est dû: actes de charité et de compassion. Ces intendants (tous nous qui vivent dans le monde, et, en particulier, qui font partie de Son Église) les ont outragé, abusé et même tué. À la fin de Sa Parabole, Jésus a demandé à Ses auditeurs: «Par conséquent, lorsque le Maître de la Vigne viendra, que fera-t-Il à ces vigneron?» La question s'adresse, ainsi, à chacun d'entre nous. Les auditeurs de Jésus ont répondu, comme, normalement, la plupart des gens: «Il fera périr misérablement ces misérables, et Il affermera la Vigne à d'autres vigneron, qui Lui en donneront le produit au temps de la récolte». Ah, frères et sœurs, mais ce n'est pas ce que notre Dieu d'amour *veut faire*. En souffrant sur la Croix, comme plus tard ont soufferts Ses Apôtres Bartholomée et Philippe, Jésus a prié: «Père, pardonne-leur; car ils ne savent ce qu'ils font» (Luc 23:34). Les souffrances de notre Seigneur (ainsi que les souffrances de Ses Apôtres - et de tous Ses disciples) étaient redemptrices, inspirant la pénitence et l'amour. Et pour qu'elles puissent transmettre sa bénédiction pour moi, et pour nous tous, je dois/nous devons *accepter et refléter* Son amour par nos propres actes et paroles. En fin de compte, nous serons jugés par nos propres mots: nous recevons l'amour et le pardon, en effet, parce que c'est la voie de l'Amour - mais nous pouvons le connaître plutôt, si *nous n'avons pas cherché à le recevoir et à le réfléchir tout au long de notre vie*, comme l'exclusion et la douleur (car nous *ne pouvons pas être contraint de donner ou de recevoir de l'amour* – le Paradis lui-même serait vécue

comme l'enfer pour ceux qui uniformément
et constamment le rejettent, ou plutôt
rejettent Celui, dont Sa Présence rend le
Paradis comme le bonheur éternel et le
festival qu'il est vraiment). (igk
07/09/2014)